

ιερομονάχοις Ἀθανασίου τοῦ Θωμαΐδου ἐκ τῆς Μολδαβίας. Δέομαι τοίνυν καὶ ἀντιβολῶ τὴν ὑμετέραν σεβασμίαν καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην, ᾧ ἱεροφιλιαναγνώστα, εἴ τινα τῶν σφαλμάτων ἐντυγχάνοις ἢ τῆς ὀρθογραφίας, ἢ τῆς μεταφράσεως (τὰ μὲν γὰρ διὰ τῆς ὀλιγομαθίας καὶ ἀπροσεξίας, τὰ δὲ διὰ τὸ τῆς διαλέκτου δυσανάρμοστον γεγονόσιν), ἐπιλαμβάνων μοι οὖν τῷ ἐπτωκότι σύγγνωθί μοι ἰλαρῷ τῷ πνεύματι, διὰ τὸν ἐνετειλαντα ἡμῖν ἐβδομηκοντάκις ἐπτὰ συγχωρεῖναι ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα. Ἐὰν γὰρ ἀφήσωμεν, ἀφεθήσεται ἡμῖν ἢ γὰρ ἀνθρωπίνῃ φύσει ὡς σάρκα φοροῦσα καὶ εὐδολιστόν τι πρὸς τὸ ἀμαρτάνειν ἐστὶ, τὸ δὲ ἄκρωις ἀναμάρτητον τῷ θεῷ μόνῳ δέδοται, ᾧ ἢ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

A la page 371, on trouve le second avis suivant :

Τῷ φιλιαναγνώστη εὖ πράττειν.

Ὡς κόρχορος ἐν λαχάνοις (κατὰ τὴν παροιμίαν) φαίνομαι, ᾧ φιλιαναγνώστα, πρὸς τοὺς τεχνικοὺς ἐπιτηδείου σοφοὺς καὶ ἐπιμελεῖς τῶν τυπογράφων μὲ τὴν παροῦσαν θεολογικοτετράρχορον καὶ παναρμογλυκῶν λύραν τῆς τρισυποστάτου θεότητος τῆς ἀμώμου πίστεως ἡμῶν τὸ κεφάλαιον, φημί τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν τοῦ Χριστοῦ εὐαγγέλιον, ἐξ οὗ διὰ τῶν θεῶν καὶ πνευματοκηρύκων ἀποστόλων τῶν αὐτόπτων τοῦ κυρίου φοβερῶν μυστηρίων τὸ τριττὸν καὶ ἀδιαίρετον τῆς τελεταρχικῆς καὶ ἀκαταλήπτου τριάδος φωτισθέντες, πατέρα ἀγέννητον ἐγνώκαμεν καὶ υἱὸν ἐκ τοῦ πατρὸς γεννητὸν καὶ πνεῦμα θεῖον ἐκ τοῦ πατρὸς ἐκπορευτὸν, μίαν θεότητα ὁμοούσιον καὶ ὁμοβασιλειον ἐν τρισὶ προσώποις γνωριζομένην. Βλέπωντας γοῦν ὁ ταπεινὸς τὸ βάθος τῆς θεολογίας τῆς παρούσης θείας βίβλου, πολλάκις διὰ τὴν νεωστί τῆς τυπογραφίας μου μάθησιν, ἀπόφρευγα νὰ ἐπιχειρισθῶ τὸ ἐπιχείρημα. Ὅμως ρίπτωντας τὸν ἑμαυτὸν μου μὲ πίστιν καὶ καθαρὰν ἐλπίδα πρὸς τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν τὸν λέγοντα (Ματθ. κεφ. κ', στίχ. 21-22) : ἐὰν ἔχητε πίστιν καὶ μὴ διακριθῆτε, κἂν τῷ ἔρει τούτῳ εἴπητε ἄρθητι καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, γενήσεται καὶ πάντα ὅσα ἂν αἰτήσετε, πιστεύοντες λήψεσθε. Πρὸς ταῦτα τοίνυν ἀφορῶν, ὅλη ψυχῇ καὶ καρδίᾳ διὰ μόχθου καὶ πόνου

